

Souhrnná zpráva o zločinech polistopadového režimu (Část 1)

ceskezpravy.eu/2020/04/blog/souhrnna-zprava-o-zlocinech-polistopadoveho-rezimu-cast-1

29.4.2020

zemí

u první republiky a Ústavou
li lidu byla nyní dána „lidská
slovenské republiky z 29. února
liný zdroj veškeré státní moci
Ústava ČR ze 16. prosince 1992

má obdobnou formulaci až v článku 2, kdežto v prvním článku se uvádí

- (1) Česká republika je svrchovaný, jednotný a demokratický právní stát založený na úctě k právům a svobodám člověka a občana.
- (2) Česká republika dodržuje závazky, které pro ni vyplývají z mezinárodního práva.

Toto vypovídá o záměrech autorů novodobé Ústavy ČR, takový „pořádek“ je přímo nepřátelský běžným lidem a je bezpodmínečně podřízen řízení ze zahraničí. Jasný impuls k bezbřehému sobectví a

ignoraci zájmům ostatních, což se nejvíce ukázalo během opatření okolo řádění koronaviru v Česku.

Navíc podle 2. odstavce Článku 9. Ústavy je změna „ podstatných náležitostí demokratického právního státu nepřípustná“. Vzhledem k tomu, že se jedná o vágní definici a de-facto gumový paragraf, jeho výklad má v moci právě Ústavní soud, jak jsme již viděli v březnu 2009, kdy padla Topolánková vláda. Parlament pak ústavní většinou odhlasoval zkrácení volebního období a prezident republiky stanovil datum konání předčasných všeobecných voleb na říjen téhož roku. Do procesu ale (pro laika i nezasvěcené) nečekaně zasáhl Ústavní soud. Stalo se, že třináct státních úředníků zakázalo všeobecné volby. Volby se konaly o sedm měsíců později, v úplně jiné společenské atmosféře, s jinými stranami – a proto také s nečekaným výsledkem (byla vytvořena politická schizmata Věci veřejné a TOP09).

Není to Parlament, není to lid, nejsou to dokonce ani volby, a nebude to ani referendum, jakkoli se lidé v poslední zoufalé snaze k referendu upínají. Veškeré možné změny smete ze stolu Ústavní soud! V překladu do lidštiny: Lid již nemůže svobodně rozhodovat o charakteru státu, který si ústavou „ustavil“. Existuje totiž nebezpečí, že lid by chtěl o svém státu rozhodovat podle svých autentických – v čase se měnících – zájmů. Tehdy by mohl skrze volené představitele, poslance, podle své svobodné vůle ústavu svého státu upravit nebo dokonce „podstatně změnit“. Proto si justiční mafie pěstovala mediální propagandu a bojůvky okolo Milionu chviliek, aby je vždy povolala jako exekutora, bude-li se kdokoli vzpírat této moci „pravdy a lásky“. Cokoli řekne Ústavní soud nebo jiná část soustavy justiční mafie je „demokracie, právo, spravedlnost, pravda“ a kdo to nechce uznat, proti tomu spustí mediální hysterii nebo vyženou ovce do ulic. Nároky systémově akceptovaných jedinců a skupin, dokonce kolaborantů požadujících „navrácení“ majetku konfiskovaného nepřátelům po Druhé světové válce na základě dekretu číslo 108/1945 SB., jsou nadřazeny všem ostatním.

„Z důkazů však nelze dovodit, že by se pan Walderode za druhé světové války provinil proti tehdejší ČSR. Proto neexistuje překážka pro nesplnění restituční podmínky“ – tuto větu hradeckého soudu si dobře zapamatujte. Stála Vás totiž rovné tři miliardy korun, které se budou „vracet“ potomkům nacisty a kolaboranta Walderode.

Důvodem proč všichni novodobí režimní politrucci tak lpěli na USA bylo, že každý moc dobře tušil podvod r. 1989, jehož garanty byly právě USA (CIA) a zaniklá KGB. USA tyto osoby a ideové proudy využívaly k rozvracení států, kdy požadovaly pod záminkou „lidských práv“ okamžité a úplné zabezpečení práv určitých jedinců a ti potom dostávali notičky od daných politiků (Schwarzenberg, Vondra, Dlouhý, Havel a další), jak mají pět ódy na Ameriku. Bez USA schopných zasáhnout jakýkoli stát sankcemi a dalšími nástroji, by jejich moc ztratila zastřešení (Brusel se v tomto ukazuje jako mimořádně neschopný) protože ti moudřejší musí vědět, že požadavek garance okamžitě všech možných práv pro jedince nelze dlouhodobě garantovat, pokud nejsou současně (resp. Jako první) zabezpečena základní práva většiny a dlouhodobé strategické cíle, zajišťující státu a společnosti stabilitu. Vynucování ihned plnění práv jednotlivců vede pouze k tomu, že se společnost rozdělí a budou v ní převládat (alespoň na veřejně viditelných pozicích) nelidské typy psychiky (zpravidla egoisté a bio-roboti, vedené nevědomými vzory přejatými z takové kultury), což bylo přesně to co USA a obecně Západ potřebovaly. Proto americké volby a frky britské královny sledovala česká média více, než domácí události (krása nechtěného).

Součástí tažení novodobých „elit“ proti zájmům většiny bylo záměrné rozvracení národního hospodářství. Již klíčový zákon o investičních společnostech a investičních fondech z roku 1992, byl i podle Tomáše Ježka (jeden z protagonistů kuponovky), úmyslně pokažen tak, aby díky němu vedení fondů ovládlo majetek kuponových akcionářů a začalo s ním nakládat jako s vlastním... Výsledek byly Harvardské fondy, H-systém a mnoho dalších. Zatímco stovky miliard mizely skrze off-shore společnosti tunelářů a stát sanoval desítkami miliard

z veřejných peněz rozkradené banky, tak bylo učiněno vše, aby běžnému občanovi nebyl prominut ani haléř. České vlády, během vlády Klausovy ODS a poté v rámci opoziční smlouvy, se navíc, zcela bez mandátu, rozhodly přistoupit na vyděračské smlouvy, jimiž se de-facto zavázaly zlikvidovat český průmysl. Viz. Akt o přistoupení České republiky, Estonské republiky, Kyperské republiky, Lotyšské republiky, Litevské republiky, Maďarské republiky, Republiky Malta, Polské republiky, Republiky Slovinsko, Slovenské republiky a o úpravách smluv, na nichž je založena EU. Příkladem budiž Protokol k Aktu č. 2 o restrukturalizaci českého ocelářského průmyslu:

Čisté snížení výrobní kapacity, kterého má ČR dosáhnout pro hotové výrobky v období 1997 – 2006 činí 590 000 tun. „Snížení výrobní kapacity bude měřeno pouze na základě trvalého uzavření výrobních zařízení jejich fyzickým zničením tak, aby tyto kapacity již nemohly být zprovozněny“ přímo se uvádí v dokumentu. Těmito a dalšími „přístupovými“ smlouvami udělali z ČR zemi nesoběstačnou, dokonce i potravinově a zemědělsky (viz horlivá likvidace cukrovarů a družstev). Tento strategický hazard musíme navíc posuzovat z hlediska klimatického vývoje na evropském kontinentě, kdy sucha a zmenšené vodní srážky vedou ke zmenšené produkci základních potravin a plodin, které jsou celosvětově zdražovány a z hlediska bezpečnostních rizik, spojených se současnou fází globalizace (celosvětové šíření infekčních nemocí, hospodářské kolapsy). Ve velmi brzké budoucnosti dojde k dramatickému snížení životní úrovně. V ČR se však stále využívají pole více pro pěstování zemědělských plodin pro energetické využití (viz Babišova řepka) dotované 20 miliardami korun ročně anebo místo úrodné půdy zaujmou fotovoltaické elektrárny, zatímco se k nám musejí dovážet základní potraviny.

II. Zmrzačené hospodářství

Naše národní hospodářství bylo i v závěru osmdesátých let koncipováno tak, aby zabezpečovalo dlouhodobé zájmy a potřeby státu a jeho občanů, zdaleka nešlo o nějaké živelné (pouze „tržní“?)

počinání ze dne na den. Tato země zhruba s patnácti miliony obyvatel měla ekonomiku vcelku racionálně diverzifikovanou a její struktura byla perspektivní. Páteř hospodářství tvořila hmotná produkce, především průmyslová výroba, a v jeho rámci pak vyspělé strojírenství. Analýzy prokazovaly, že jde o strukturu zhruba obdobnou sousední vyspělé Spolkové republiky Německo. Demografická situace populace se vyvíjela vcelku příznivě, relace podílu mladých a starých lidí byla v podstatě vyvážená. Za čtyřicet let vzrostl počet obyvatel Československa o 3 300 000 obyvatel (z toho v ČR o 1 471 000), bylo vytvořeno 2 330 000 nových pracovních míst, tvorba zdrojů (národního důchodu) se zvýšila 7,2krát, osobní spotřeba obyvatelstva (bez neplacených služeb zdravotnictví, školství, kultury apod.) vzrostla 4,9krát. Průměrný věk mužů se zvýšil ze 61,5 roku na 68 let, žen z 66,1 na 75,3 let (v ČR). V roce 2007 dosáhl u mužů v průměru 73,7 a u žen 79,9 roku. V tomto směru jde nesporně o trendy založené předchozím dlouhodobým a po desetiletí trvajícím vývojem materiálních i společenských podmínek. Předpokládám, že nelze být tak naivní a přičítat tyto pozitivní změny po roce 1989 jen výměnám politiků, ale životním podmínkám naší populace založeným (převážně) už dlouho předtím. To všechno se vybuchovalo výhradně z vnitřních zdrojů, z domácí (vlastní) práce a zisků, bez pomoci jakéhokoliv zahraničního kapitálu. Všechny majetek, veškeré národní jmění bylo výhradně v domácím vlastnictví (státním, komunálním, družstevním či osobním). Navíc v tomto období ČSSR v plném rozsahu finančně vypořádala všechny náhrady za majetek znárodněný v poválečných letech zahraničním vlastníkům, takže v tomto směru nebyly už žádné mezistátní dluhy a spory.

Nepřipravená, záměrně urychlená privatizace, spojená se strukturálními záměry sledovanými zahraničním kapitálem, vyvolala rychlé snížení zisku a rentability národního hospodářství. V roce 1989 činila celková výše zisku v ČR asi 126 miliard Kč (československé banky v rámci toho tehdy vydělaly 23 miliard Kč). Při přepočtu poklesu hodnoty koruny, tedy indexem inflace cen, by

dnes jeho srovnatelná výše při „jen stejné“ úrovni hospodaření a efektivnosti měla dosahovat nejméně 600 miliard Kč ročně. Místo toho však už od roku 1994 byla naše ekonomika celkově ztrátová (a to bez započtení ztrát z odpisů rizikových úvěrů našich bank) v řádu desítek miliard ročně a tato situace se až do roku 2000 stále nelepšila.

I podle oficiálních údajů byla zlikvidována více než polovina podniků, o tom jak a v jaké míře funguje zbytek, lze pochybovat. Ruská ruleta je proti tomuto sázka na jistotu.

Zlikvidovány byly všechny klíčové podniky: LIAZ (Liberecké automobilové závody), Škoda Plzeň (turbíny, lokomotivy), Walter (letecké motory, kdysi auta), Českomoravská Kolben Daněk, Poldi Kladno, Karosa, Unex, Sigma... Celý proces transformace byl uměle vytvořený moloch pro předem připravené zájmové okruhy osob. Výsledkem takto uměle stvořených vlastnických práv nemůže být řádná péče o rozvoj podniků, ale „assets striping“, vykrádání aktiv podniků, jak se tomuto jevu běžně říká v ekonomické literatuře a čemu se u nás začalo říkat „tunelování“. Celá polistopadová

vládnoucí garnitura je velké zločinné spolčení, které zcela prokazatelně (jak uvedu na konci na příkladu kauzy OKD) brání vyšetřování všech významných zločinů. Dokonce i tehdy, podaří li se najít (těm, kdo za to nejsou placení, nemají žádné oficiální pravomoci, ani přístup k utajovaným informacím) naprosto nevyvratitelné důkazy, tak stále jede goebbelsovská propaganda. Pakáž, které ani neumí být trapně. Faktem zůstává, že tato pakáž připravila celý národ o ekonomickou základnu a dříve či později za to zaplatí

S cílem rozvrátit hospodářství a uvést nás v závislost na Německé spolkové republice byla uzavřena v roce 1997 smlouva o vzájemných vztazích mezi ČR a NSR, která je vykládána některými kolaboranty jako vzdání se nároku na reparační za 2. Světovou válku ve výši 347 512 374 000 poválečných korun, v dnešním přepočtu asi 10 bilionů korun.

I. Globalizace nemocí a zrušení norem

Za současného stavu zdravotnictví a chemicko – potravinářského průmyslu téměř všichni buď předčasně zemřeme anebo strávíme druhou polovinu života umíráním na tzv. „civilizační nemoci“. 50% populace již dnes umírá na cévní onemocnění, 30% na rakovinu a 10% na onemocnění trávicí soustavy. Zdravotnictví již nejsou nemocnice, ale výrobci technologie a léků. Doktoři jsou plně závislí na rychle se měnících technologiích a na školení od obchodních zástupců společností, které je produkují. Vzhledem ke komerčnímu charakteru farmaceutického průmyslu a příslušenství (zdravotní pojišťovny) jsou v představenstvu těchto společností dosazení lidé, kteří mají zastupovat zájmy odborářů, zaměstnanců a investičních fondů. Pokud by si nějaký lékař usmyslil, že od teď bude pacienty nikoli jen léčit, ale snažit se je vyléčit, musí mít na paměti, že bude propuštěn z nemocnice nebo zdiskreditován. Úbytek pacientů = nevykazování dostatečného počtu bodů na pojišťovnu. Evropská unie vydala nařízení, že se nesmí nikde uvádět léčivé schopnosti bylin, pokud taková bylina neprojde klinickými zkouškami. Kdo by toto

zkoušky však dělal, když neexistuje možnost, aby se mu taková investice vrátila? Přitom takřka všechny „chemické“ léky vznikaly na základě extraktu léčivé látky, kterou rostliny původně obsahovaly(!). Celý problém má však hlubší kořeny v „chemické revoluci“ a zejména i v potravinářském průmyslu.

Jako oficiální důvod pro zrušení našich přísných potravinářských norem bylo uvedeno, že národní normy odporují principům „volného trhu“, přesněji společného trhu ES/EU. Před koncem roku 1991 nebylo možné zákazníkům jako salám prodávat výrobek v němž nebylo maso. Československé státní normy (ČSN) předepisovaly co a v jakém množství se do uzenin dávat může a co naopak obsahovat nesmí. Každý salám měl v rámci řady ČSN 5772 vlastní jakostní normu. Stejně tak bylo v normách ČSN předepsáno co a v jakém množství má být obsaženo v pečivu a ostatních potravinách. Normy obsahovaly z bezpečnostních důvodů i výčet látek, které v jídle být nesmí. Po podpisu Asociační dohody mezi ČSFR a Evropským společenstvím v roce 1991 byly normy ČSN na uzeniny zrušeny. U ostatních norem ČSN pro potraviny byla zrušena jejich závaznost. Podle Bruselu představovaly „narušení volného trhu“ (tradiční klišé, na které reagují pseudointelektuálové vychovaní současným školstvím řevem o „ ohrožení demokracie, svobody, práva“, takže je lepší jíst odpadky v zájmu těchto „ hodnot“).

Od té doby je možné k nám dovážet a našim občanům v supermarketech prodávat jako „potraviny“ i věci, které by měly být označeny spíše jako „biologický odpad“. Nechvalně známé „bezmasé špekáčky“ vyráběné v koncernu Agrofert, které po nedávném skandálu vyřadil z nabídky řetězec supermarketů Globus, jsou jen vrcholkem ledovce. Sdružení na ochranu spotřebitele společně s časopisem dTest v minulosti odhalilo řadu podvodných praktik obchodních řetězců a firem, které se označují za potravinářské. K nejznámějším patří odhalení „recyklace chleba“. Na základě dohody obchodních řetězců a obřích pekáren, mezi nimiž byly i ty z Agrofertu, byl neprodaný starý tvrdý chleba vrácen do pekáren,

rozemlet a znovu přidán do těsta. Při laboratorních měřeních bylo zjištěno, že chléb vyrobený recyklací obsahuje plísně a toxiny, které jsou zdraví nebezpečné. Nikdo však nebyl potrestán. Podle státního zastupitelství nedošlo k porušení zákona. Norma ČSN 561001, která takové pro strážníky nebezpečné praktiky zakazovala již tou dobou nebyla závazná. Stejně jako u většiny potravinářských norem byla její závaznost zrušena v roce 2001...

Zrušení norem ČSN, které upravovaly složení uzenin si na československé vládě v roce 1991 vynutilo Evropské společenství, což byl předchůdce dnešní EU. Ostatní normy ČSN pro potraviny byly prohlášeny za nezávazné v letech 1993 až 2001 v rámci přípravy na vstup ČR do EU. Jako oficiální důvod bylo uvedeno, že národní normy odporují principům „volného trhu“, přesněji společného trhu ES/EU. Brusel tehdy argumentoval tím, že francouzští a němečtí výrobci, kteří chtějí na náš trh dovážet potraviny přece nemohou být nuceni dodržovat normy platné jen v malém Československu nebo ještě menší České republice. To je podle Evropské komise v rozporu s principy budování společného evropského trhu (!).

Výsledkem však byl příchod bezmasých salámů. Odstranění kontrolovatelných norem umožnilo velkým firmám masivní podvádění zákazníků, které jim přinášelo obrovské zisky. Z velkých firem se staly obří nadnárodní korporace, které postupně vytlačily z trhu řadu menších výrobců. Často družstevních, které byly majetkově provázány se zemědělskou prvovýrobou. Brusel tím vypustil hydry, kterou se již nikdy nepodařilo zkrotit. Evropská komise spustila proces budování soustavy předpisů pro povinné vybavení potravinářských výrobců. Nové předpisy samozřejmě vyhovovaly jen těm největším korporacím. Nově předepsané vybavení je extrémně nákladné. Takže si jej mohlo dovolit koupit ještě méně firem.

Soustavná likvidace menších výrobců a množství nařízení souvisí s dalším faktorem. Tím nejdůležitějším. S psychologií. Neustálý stres a shon má za následek minimálně stejný nárůst onemocnění jako

závadné potraviny a všeobecná chemizace. „Moderní“ teorie západní vědy a filosofie se odrazily plně i v pojetí medicíny. Zná dokonale stavbu a funkci lidského těla. Proto, že však oddělila „tělo a duši“ rozumí chorobám, ale nerozumí lidem (z psychosomatického hlediska stojí za každým onemocněním psychický faktor: i buněčná nemoc je na úrovni biologie selhání imunitního systému, který jak známo ústí psychikou). Neustálý spěch, shon, zvýšené požadavky, nesoulad s okolím, stálou přetvářka, dnes nazývají „životním shonem“, jakoby to snad bylo nezbytně související s životem jako takovým. Všimněte si, že stejné schéma používají loutkovodiči u tzv. „civilizačních nemocí“. V podvědomí většiny lidí toto budí dojem, že tyto nemoci jsou nezbytným projevem „civilizace“ (díky čemuž poté nepátrají po skutečných příčinách, neboť původci jsou přeci oni sami, resp. „civilizace“).

II. Místo všestranného člověka, lidský zdroj

Podle mnoha studií se nejenže zastavil vzestup inteligence u nových generací, ale u posledních generací inteligence výrazně klesá, u každé v průměru o 7 bodů. V procesech, na jejichž základě funguje Vesmír a příroda, jsou takové tendence znakem sebedestrukce a zániku subjektu, který se vydal cestou, která neodpovídá potřebám života. Je zřejmé, že současné vědomostní koncepty jsou nejen nefunkční, ale přímo nelegitimní a v rozporu s logikou rozvoje. Součástí informační války vedené proti nám je totiž i imbecilní koncepce školství. Kdo se jí nepodřídí je hned zkraje označen za „ nepřítele“ (samozřejmě v různých pseudo odborných termínech).

Nyní se trochu podíváme na definici vzdělávání českým zákonodárcem „rozvoj osobnosti člověka, který bude vybaven poznávacími a sociálními způsobilostmi , mravními a duchovními hodnotami pro osobní a občanský život, výkon povolání nebo pracovní činnosti...“ (§ 2 odst. 2 písm. A) zákona č. 561/2004Sb. O školství).

Vypadá to hezky, že? A nyní tato vznešená slova srovnáme s tzv. „Dlouhodobým záměrem vzdělávání a rozvoje vzdělávací soustavy ČR“ od téhož českého zákonodárce:

„Operační program Vzdělávání pro konkurenceschopnost (OP VK) 2007 – 2013. Globálním cílem OP VK je rozvoj vzdělanostní společnosti za účelem posílení konkurenceschopnosti ČR (resp. Těch, kdo ji skutečně vlastní – pozn. autora)“ – str. 11

„Priorita č. 3. Další vzdělání směřuje k posílení adaptability a flexibility lidských zdrojů (kdepak rozvoj osobnosti a hodnot „vy zdroje“ – pozn. Autora) pro zvýšení konkurenceschopnosti ekonomiky a udržitelného rozvoje (současné protilidské lichváři a off-shore ovládané koncepce ČR – pozn. Autora) prostřednictvím systému dalšího vzdělávání“ – str. 12

„Celoživotní učení – stěžejní koncept ke zvýšení vzdělanosti národa. ... Počáteční vzdělání vytváří pro celoživotní učení nezbytné základy. Kvalitní počáteční vzdělávání uskutečňované ve školách a školských zařízeních by mělo zajistit, že se člověk ,naučí učit se“ a že bude mít k učení pozitivní postoj (což o to autor tohoto článku nikterak není odpůrcem toho, že by se člověk měl učit celý život, nikoliv však k tomu aby byl hodnotnější zdroj a „naučil se učit“ být celoživotním ekonomickým nástrojem)“ – str. 13

Jedna věc je jak přistupovat k výuce, druhou věcí je, co je vůbec vhodné vyučovat, kolik tomu věnovat prostoru a jak to smysluplně hierarchicky sestavit, aby poskytnuté informace byly použitelné. Současné školství se řídí tzv. Rámcovými vzdělávacími programy. A to je opravdu sousto pouze pro fajnšmekry, sestavené asi někým z nepřátel České republiky. Posuďte sami:

Absolvent RVP pro ZŠ má mimo jiné umět:

- objasnit funkci dvou organismů ve stélce lišejníků;
- zapojit správně polovodičovou diodu;

- využívat Ohmův zákon při řešení praktických problémů;
- orientovat se na stupnici pH a změřit reakci roztoku;
- formulovat a řešit reálnou situaci pomocí rovnic a jejich soustav
- modelovat a řešit situace s využitím dělitelnosti v oboru přirozených čísel
- pokračujeme šestou třídou: . „Proveďte tři typy slovních rozborů: slovotvorný, morfematický a tvarotvorný,“ (má smysl věnovat skladbě vět a teoretizování kolem jazyka tolik času? Nebylo by lepší tyhle věci vysvětlit jen informativně a dál se věnovat rozvíjení skutečně potřebných jazykových dovedností?)
- žáci ZŠ jako by nedělali nic jiného, než se učili rozeznávat přísudek jmenný se sponou od přísudku jmenného beze spony, rozhodovat, jestli je rozvitý přívlastek připojený k členu řídicímu pevně, nebo volně, označovat vedlejší věty jako předmětné, přívlastkové, příslovečné časové, příslovečné příčinné, přípustkové a podobně. Procvičují to nejen celé měsíce, ale celé roky.

Koncepce klasických základních a středních škol by měla být dávno nahrazena „všeobecným středním vzděláním“ s důrazem na to, znát zprvu zákonitosti společnosti a systému, ve kterém žijeme. Místo toho stále narůstá počet oborů a předmětů parazitujících na narůstající obecné nevědomosti. Ve školách dochází k onomu „symbolickému“ násilí, pro které vzdělávat tzv. „obecný lid“ znamená cpát do něho abstraktní hodnoty a „očisťovat“ jej od jeho autentického bytí.

Kvůli této „očistě“ potom vznikají parazitické obory, protože takto „osvobozené“ individuuum je sice formálně odpovědné samo za sebe, no reálně nevyřídí bez tzv. „specialistů“ (jímž mu nezbyvá než důvěřovat) ani základní úkony spojené s životem v moderní společnosti. „Všelidový“ nekonkrétní guláš informací je pro tolik diverzifikovanou společnost v praxi k ničemu. Současná společnost

není proto otevřená (tedy co se týče komunikace, chápání, bytí, jinak je otevřená leč jaké kravině), v důsledku čehož chybí prostupnost pozic a přichází o přirozené talenty a tvůrčí potenciál i energie společnosti se deformuje.

První skupina	Druhá skupina
Lékaři	Finanční a právní poradci
Technické profese	Různí asistenti a výkonní ředitelé „private Equity“ firem
Přírodní vědy	Měkké „humanitní“ obory
Učitelé	PR management
Ekonomové	Lobbisté, obchodní analytici
Dělníci	Pracovně- agenturní činnost
Vedoucí státní činitelé	„ Profesionální“ politici, politologové, apod.

Druhá skupina existuje pouze proto, že současné vědomostní koncepty od základu neposkytují informace, které by primárně měly – tj. zajištění schopnosti orientovat se v moderní společnosti, kde život jedince závisí od mnoha komponent

Po změně systému sociálního spravování se v druhé polovině 20. století, se totiž technologie v základních oblastech, zabezpečujících podporu životní činnosti společnosti, začaly obnovovat rychleji jako lidské generace. Jejich obměna se v druhém desetiletí 21. století pohybovala v rozmezí 3 – 5 roků, což dělá současný systém školství neudržitelným.

Úkoly vzdělávacího systému současné verze jsou takové:

- již dnes dát žákům ty vědomosti a zručnosti,
- které budou vypracované až zítra
- na základě, kterých mají žáci po ukončení svého studia už pozítří pracovat

V současnosti vzhledem ke krizi tohoto modelu nastala schizofrenní situace, kdy se na jedné straně požaduje, aby byl občan flexibilní a během života si doplňoval kvalifikaci a na straně druhé se již od jeho dětství požaduje jeho naprostá biorobotizace, slepá podřízenost, způsobující zastavení osobnostního rozvoje, které je posléze betonováno statusovou a ekonomickou strukturou. Děti podle současné ideologie patří státu (rozuměj režimu, tj. určité koncepci řízení realizované skrze stát a jeho instituce), rodiče je mají pouze propůjčené k živení, ošetřování a oblékání. Ostatní je na škole a institucionálním působení. Její mnohaleté působení na člověka v období rozhodujícím pro hodnotový systém je uzákoněno. Sankce vězením a „odebrání“ dítěte rodiči, pokud daný systém nerespektuje, se vysvětluje jako Dobro, kterým stát chrání dítě před těmi, kdo ho zplodili a přivedli na svět – a ještě mají povinnost tento zločin proti přirozenosti podporovat ze svých daní. Proto jsou podporovány neziskové organizace, které podporují střídavou péči, rozvrat rodin a manipulaci s dětmi. Na udání otravují, společně se sociálkami, život rodičům i přes to, že děti žijí ve zdravém a čistém prostředí.

Autor: Daniel Novák (druhá část bude 4.5.)

👉 [Sledujte nás také na Telegramu](#)

Komentáře
